

Cu timpul, începuse totuși să-și dea seama că povestea bătrânului nu stă în picioare. Dar niciodată ca până în ziua aceea nu înțelesese atât de limpede că bunicul îl mințise sau că, cel puțin, nu-i spusese tot adevărul. Nu se îndoia nici o clipă de onestitatea bătrânului. De fapt, cu trecerea anilor, bunicul îi dezvăluise bucată cu bucată piesele aceluiastraniu puzzle al cărui centru părea acum atât de clar: grădina cu statui. Uneori, prin cuvinte pronunțate în vis; alte ori, cele mai multe, prin răspunsuri incomplete la întrebările pe care i le punea Roland. Într-un fel, intuia că bunicul, ținându-l departe de secretul lui, încerca să-l apere. Și totuși, starea aceea de grație părea că se apropie de sfârșit, iar momentul când urma să înfrunte adevărul se întrezărea din ce în ce mai aproape.

Porni iarăși la drum, încercând să-și alunge din minte, pentru moment, gândul acela. Era treaz de prea multe ore și corpul începea să simtă oboseala. După ce ajunsese la casa de la far, lăsă bicicleta sprijinită de gard și intră în casă fără să se mai ostenească să aprindă lumina. Urcă scările până în camera lui și se prăbuși pe pat cu toată greutatea.

De la fereastra camerei putea zări farul, care se înălța la vreo treizeci de metri de casă, și silueta nemișcată a bătrânului, profilându-se îndărătul geamurilor din turn. Închise ochii și se strădui să adoarmă.

Prin minte i se perindară întâmplările din ziua aceea, de la incursiunea submarină la *Orpheus* până la accidentul surorii mai mici a Aliciei și a lui Max. Roland se gândi că era ciudat și în același timp liniștitor să constate cum îi uniseră atât de mult cele câteva ore petrecute împreună. Ducându-se acum cu

gândul la cei doi frați, în singurătatea camerei sale, simțea că începând din acea zi ei erau prietenii lui cei mai apropiați, cei doi tovarăși cu care avea să împărtașească toate secretele și frământările.

Își dădu seama că numai simplul fapt de a se gândi la ei îi transmitea o senzație de siguranță și de tovarășie și că el simțea, în schimb, o profundă loialitate și grațitudine față de acel pact nevăzut care părea să-i fi unit în noaptea aceea, pe plajă.

Când, în cele din urmă, oboseala învinse agitația din cursul zilei, ultimele gânduri ale lui Roland, în timp ce se cufunda într-un somn adânc, nu se îndreptară nici către misterioasa incertitudine care se revărsa asupra lor, nici către sumbra posibilitate de a fi chemat în armată în toamnă. În noaptea aceea, Roland dormi liniștit, în brațele unei imagini care avea să-l însoțească pentru tot restul vieții: Alicia, abia învăluită în razele lunii, își scufunda pielea albă într-o mare de lumină argintie.

* * *

Când se crăpă de ziuă, o pătură de nori negri și amenințători acoperea cerul până dincolo de orizont și lăsa să pătrundă o lumină slabă și cețoasă, care te ducea cu gândul la o zi friguroasă de iarnă. Rezemat de balustrada metalică, Víctor Kray contemplă golful de la picioarele farului și se gândi că anii petrecuți acolo îl învățaseră să recunoască ciudata și tainica frumusețe ofilită a acelor zile plumburii, cu aer de furtună, care anunțau plecarea verii de pe coastă.

Din turnul farului, orașelul căpăta straniul aspect al unei machete construite cu grijă de un colecționar.

În depărtare, înspre miazănoapte, plaja se întindea ca o linie albă, nesfârșită. În zilele cu soare intens, din același loc de unde acum scruta zarea Víctor Kray, se putea distinge cu claritate în adâncul mării epava lui *Orpheus*, ca și cum ar fi fost vorba de o uriașă fosilă mecanică împotmolită în nisip.

Totuși, în dimineața aceea, marea se legăna ca un lac întunecat și fără fund. În timp ce privea cu atenție suprafața de nepătruns a oceanului, Víctor Kray se gândi la ultimii douăzeci și cinci de ani petrecuți în acel far, construit chiar de el însuși. Uitându-se în urmă, simțea cum fiecare an îl împovărează ca o lespede grea pe umeri.

Cu timpul, neliniștea ascunsă a acelei așteptări interminabile îl făcuse să creadă că poate totul fusese o iluzie și că obsesia lui încăpățânată îl transformase în santinela unei amenințări ce nu existase decât în imaginația lui. Dar, încă o dată, visele reveniseră. În sfârșit, fantezmele trecutului se treziseră dintr-o letargie de ani buni și îi străbăteau din nou culoarele minții. Și odată cu ele revenise și teama de a fi deja prea bătrân și prea slăbit pentru a-și înfrunta vechiul dușman.

De ani de zile, abia dacă dormea mai mult de două sau trei ore pe zi; restul timpului și-l petrecea, complet singur, în far. Nepotul lui, Roland, avea obiceiul să doarmă câteva nopți pe săptămână în cabana de pe plajă și nu era ciudat ca, uneori, multe zile la rând, să nu petreacă împreună decât vreo două minute. Îndepărtarea de propriul nepot, la care Víctor Kray se condamnase din proprie inițiativă, îi oferea măcar o anumită pace spirituală, fiindcă avea certitudinea că durerea pe care o simte pentru că nu poate să-i fie băiatului alături, în acei ani din viață, era prețul pe

care trebuie să-l plătească pentru siguranța și fericierea viitoare a lui Roland.

Chiar și așa, de fiecare dată când vedea din turnul farului cum băiatul se scufundă în apele golfului până la epava lui *Orpheus*, simțea că-i îngheață sângele în vine. Niciodată nu dorise ca Roland să afle povestea și din copilărie îi răspunsese la toate întrebările despre vas și despre trecut încercând să nu mintă și, în același timp, să nu-i dezvăluie adevărata natură a lucrurilor. Cu o zi în urmă, în timp ce privea spre plajă, la Roland și la cei doi noi prieteni ai săi, se întrebase dacă aceea nu fusese cumva o mare greșeală.

Gândurile acestea îl ținură în far mai mult timp decât obișnuia să stea acolo în fiecare dimineață. De obicei se întorcea acasă înainte de ora opt. Víctor Kray se uită la ceas și văzu că era deja trecut de zece și jumătate. Coborî spirala mecanică a turnului cu intenția de a se îndrepta spre casă și de a profita de puținele ore de somn pe care trupul i le îngăduia. Pe drum, văzu bicicleta lui Roland și își închipui că băiatul se dusese să doarmă acolo.

Când intră în casă, încercând să nu facă zgomot ca să nu îl trezească pe băiat, descoperi că Roland îl așteaptă așezat într-unul din fotoliile vechi din sufragerie.

— Nu puteam să dorm, bunicule, îi zise Roland bătrânului, zâmbind. Am dormit buștean vreo două ore și apoi m-am trezit brusc, fără să mai pot adormi la loc.

— Știi ce înseamnă asta, răspunse Víctor Kray, dar cunosc un truc infailibil.

— Ce anume? întrebă Roland.

Bătrânul arboră zâmbetul lui șmecheresc, în stare să-l întinerească cu șaizeci de ani.

— Să te-apuci de gătit. Ți-e foame?

Roland se gândi la întrebare. Adevărul e că imaginea unor felii de pâine prăjită cu unt și dulceață, alături de niște ochiuri îi producea o gâdilătură în stomac. Fără să mai stea pe gânduri, încuviință.

— Bine, zise Víctor Kray. Tu o să fii ajutorul de bucătar. Să mergem.

Roland îl urmă pe bunicul lui până la bucătărie și se pregăti să urmeze instrucțiunile bătrânului.

— Dat fiind că eu sunt inginerul, explică Víctor Kray, am să prăjesc ouăle. Iar tu ai să pregătești pâinea prăjită.

În doar câteva minute, bunicul și nepotul reușiră să umple bucătăria de fum și să scufunde casa în aroma aceea irezistibilă a micului dejun pregătit de curând. Apoi, se așezară amândoi la masa din bucătărie, unul în fața celuilalt, și ciocniră paharele pline ochi cu lapte proaspăt.

— Micul dejun al oamenilor care trebuie să crească, glumi Víctor Kray, atacând cu voracitate prefăcută prima felie de pâine prăjită.

— Ieri am fost pe vas, zise Roland aproape în șoaptă, coborând privirea.

— Știi, zise el continuând să zâmbească și să mestece. Vreo noutate?

Roland ezită o secundă, lăsă din mână paharul cu lapte și-l privi pe bătrân, care încerca să-și păstreze expresia feței surâzătoare și lipsită de griji.

— Cred că ceva rău se petrece, bunicule, zise el în cele din urmă, ceva care are de-a face cu niște statui.

Víctor Kray simți cum i se pune un nod în stomac. Se opri din mestecat și lăsă felia de pâine prăjită mâncată pe jumătate.

— Prietenul ăsta al meu, Max, a văzut niște lucruri, continuă Roland.

— Unde locuiește prietenul tău? întrebă bătrânul cu glas senin.

— În fosta casă a familiei Fleischmann, pe plajă. Víctor Kray clătină încetișor din cap.

— Roland, povestește-mi, te rog, tot ce-ați văzut tu și prietenii tăi.

Roland ridică din umeri și relatează întâmplările din ultimele zile, de când îl cunoscuse pe Max până în noaptea care tocmai se încheiase.

După ce-și termină povestirea, se uită la bunicul lui, încercând să-i citească gândurile. Bătrânul, im-perturbabil, îi adresează un zâmbet liniștitor.

— Termină-ți micul dejun, Roland, îi zise.

— Dar..., protestă băiatul.

— Apoi, după ce termini, du-te după prietenii tăi și adu-i aici, explică bătrânul. Avem multe de vorbit.

* * *

În dimineața aceea, la orele 11.34, Maximilian Carver telefonă de la spital ca să le spună copiilor săi ultimele noutăți. Starea micuței Irina continua să se îmbunătățească lent, dar medicii nu îndrăzneau încă să dea asigurări că s-ar afla în afara oricărui pericol. Alicia înțelese din vocea relativ calmă a tatălui ei că trecuse ce fusese mai rău.

Cinci minute mai târziu, telefonul sună din nou. De data aceasta era Roland, care suna de la cafeneaua din sat. La prânz urmau să se întâlnească la far. Când Alicia puse telefonul în furcă, privirea vrăjită pe care Roland i-o aruncase pe plajă cu o seară în urmă îi reveni în minte. Zâmbi în sinea ei și ieși în galerie, ca